

[Valdemar Thomsen.]

og endelig skal København ikke som alle andre respektere Slagteriernes Vægt.“

„Hvis man tror,“

sagde Hr. Byriel ved denne Lejlighed,

„at Landbruget roligt bøjer Nakken og uden Protest betaler sin Straffporto til København, saa tager man meget fejl — her skal ikke gaas paa Akkord.“

Som mange vil forstaa, vil den Prisordning, der er gennemført, ikke kunne opretholdes. Og nu kan man altsaa forstaa, at man ikke agter at opretholde den. For saa vidt kan vi fra vor Side være tilfredse med, at vi har fremsat Forespørgselen, da det efter alle Solemærker at dømme er den, der har bevirket, at man har søgt at naa til Forlig med Slagterierne. Men altsaa, den kan efter min Mening ikke opretholdes; det lader sig ikke gøre, medmindre man fortsat vil trumfe igennem, at Svineproducenterne skal betale en ekstra Skat — stor eller lille, maaske mindre i Fremtiden end til Dato — til Fordel for København.

Herom er det, Sagen efter min Mening drejer sig, og selv om man nu kunde faa Slagterierne til at gaa med til en Slags Ordning, vil jeg meget advare mod at fortsætte ad denne Vej, og det uden Hensyn til, om Landbrugsministeren kan faa Medhold af andre end „Social-Demokraten“ og „Politiken“. Og det kan han aabenbart, idet man saa, at Husmandsforeningerne — selvfølgelig, havde jeg nær sagt — straks traadte til med en Udtalelse, der kun kunde opfattes som et Bagholdsangreb paa Slagterierne, der søger at varetage ogsaa Husmændenes økonomiske Interesser.

Den Omstændighed, at Forslaget fra det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen, gaaende ud paa at lade Mellemanden betale en Del af Landbrugets Tab, har været Forhandlingsgrundlag mellem Parterne, kunde tyde paa, at det var bestilt Arbejde, maaske med det for Øje at fri Ministeren ud af en uholdbar Situation, som bl. a. vor Forespørgsel har bragt ham i. Senere har vi jo set, at der af Husmandsforeningerne i Jylland er blevet protesteret imod den Haandsrækning, som det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen dør gav Ministeren. Det er Udtalelser, som ikke absolut peger i Retning af, at det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen er mere heldig nu, end da han i Fjor sagde sin uforgribelige Mening om Smørprisen.

Fremgangsmaaden vedrørende Københavns Forsyning med Flæsk er efter min Mening saa principielt forkastelig, at en

Diskussion alene af den Grund burde være udelukket. Men selv om man nu kunde af finde sig med det principielle, vil det være meget vanskeligt at opstille et Forsvar for den Favorisering af København, der har fundet Sted, og som man efter Ministerens Udtalelser kan forstaa ogsaa skal finde Sted i Fremtiden, nu ved Hjælp af direkte Stats-tilskud. Man siger, at alting er saa dyrt her i Hovedstaden. Paa adskillige Omraader passer det nu ikke, men om saa var, er der jo iværksat mange Foranstaltninger med det for Øje at holde Forbrugerne i København skadesløse for de højere Priser. Lønninger og Understøttelser er højere, Gas, Vand og Elektricitet er billigere, Udgifter til Skatter er væsentligt mindre her end i Provinsen. Det fremgaar af en Statistik, der lige er fremkommet, udarbejdet af Foreningen af Danske Købstæders Ligningskommission. Jeg skal f. Eks. nævne, at der af en Indkomst paa 6 000 Kr. betales gennemsnitlig over 400 Kr. mere i Skat i Provinsen end i København.

Det er derfor saa urimeligt, som tænkes kan, at Landets mest velhavende By skal have en Særstilling paa det Omraade, vi her taler om, og hvis man fortsætter med denne prismæssige Favorisering af Hovedstaden, vil jeg hævde, at Forudsætningerne for Satserne i Sociallovene og Skatteloven, for ikke at tale om Tilskud, Lønninger, Understøttelser, er fuldstændig bristede; det er en af de Ting, man maa gøre sig klart, hvis man agter at fremture med et Princip som det, der her er Tale om. Hvad Levofoden angaar, er det sikkert saadan, at den i Almindelighed er lige saa dyr i Provinsen som i København. Naar vi ude paa Landet en mørk Vinteraften vil besøge Venner og Bekendte, vil Automobilens let koste 10 Kr. for en Vejlængde, som man her i Byen kan tilbagelægge i en Sporvogn for 20 Øre.

Konsekvensen af prisregulerende Foranstaltninger, som medfører, at Københavnerne holdes skadesløse for Fragtomkostninger for en ikke uvæsentlig Del af deres Forbrug, maa være, at Forbrugerne ude i Landet faar en tilsvarende Fragtgodtgørelse for Varer, som fabrikeres i eller indføres over København. Men det er der aabenbart ingen, der har skænket en Tanke — maaske fordi dette ikke i samme Grad kan tjene til Stemmekøb.

Maa jeg her indskyde, at saa vidt mig bekendt omfatter denne tilsyneladende uskyldige Form for Stemmekøb allerede ikke blot Flæsk, men ogsaa Smør, og jeg